

ΚΥΨΕΛΛΗ

ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΚΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΤΡΙΣ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ

προπληρωτέα

Ἐν Ἑλλάδι Δρ. ν. 6.

Ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φρ. χρ. . . . 10

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ

ΘΩΝ ΡΕΝΤΖΟΣ

ΕΤΟΣ Γ'.—ΦΥΛΛ. 9.

ΑΡΘΜΟΣ 33.

Ἐν Ζακύνθῳ τῇ 31 Μαρτίου 1886

ΜΙΧΑΗΛ ΑΓΓΕΛΟΣ

(συνέχεια· ἴδε προηγ. φυλλ.)

Εἰς τὸ αὐτὸ σχολεῖον εἰς ὃ καὶ ὁ Μιχαὴλ Ἄγγελος, ἐφοῖτα καὶ ἕτερος παῖς Γρανάκης τὸ ὄνομα, ὅστις λαθραίως τῷ ἐδάνειζε προτυπώματα εἰς ἀπεικόνισμα· καὶ ἡμέραν τινα προέτρεψεν αὐτὸν νὰ ἐξέλθῃ μετ' αὐτοῦ καὶ ἐπισκεφθῇ τὸν διδάσκαλόν τευ Γκιρλανδάϊον (Chirlandajo) ὅστις λίαν φιλοφρόνως τὸν ὑπεδέχθη ἐρωτήσας αὐτὸν ἐὰν εἶχέ τι νὰ τῷ δείξῃ. Ὁ μικρὸς Μιχαὴλ εὐλαβῆς καὶ ἀγέρωχος τὴν φύσιν, ἠρυθρίασε καὶ μὴ δίδων ἀπάντησιν ἐκλίνε τὴν κεφαλὴν· ἀλλὰ μετὰ ταῦτα ὑπὸ τοῦ διδασκάλου ἐνθαρρυνθεὶς ἐξήγαγεν ἀνάγλυφον ὅπερ λίαν ἐπιπόνως καὶ ὑπομονητικῶς εἶχε χρωματίσει. Ἦτο ἔργον τοῦ Μαρθενίου Shoen Ὁλλανδοῦ, καὶ παρίστανε τὸν τοῦ Ἁγίου Ἀντωνίου πειρασμόν.

Τὸ ἀντικείμενον καλῶς ἠδύνατο νὰ καταθέλῃ τὴν ἐνθερμον τοῦ παιδὸς φαντασίαν. Ἀπεικόνιζε πληθὺν φρικτῶν διαβόλων διὰ ροπαλῶν ἐρεθιζόντων τὸν ἅγιον ἀσκητήν. Οὐ μόνον ὁ Μιχαὴλ κατέστησε πολυτιμότεραν τὴν εἰκόνα διὰ τῆς τῶν σκιῶν ἀντι-

θέσεως καὶ τῆς τῶν χρωμάτων λάμψεως, ἀλλὰ ἀνέλαβε τὴν τοῦ ἰχνογραφήματος διασκευὴν κατὰ τὸ δοκοῦν, δίδων παράδοξον σχῆμα εἰς τινὰ πρόσωπα, καὶ ἀπεικάζων τοὺς στυγεροὺς ἐκείνους δαίμονας κεχηνότας καὶ ἀνωρθωμένους τὰς τρίχας ἔτι φρικωδεστέραν ἀνέδειξε τὴν ὄψιν των καὶ ἐκ βαναύσου ἔργου ἀρχέτυπον εἰκόνα ἐξήγαγεν.

Ὁ διδάσκαλος ἐκθαμβος καὶ ὑπὸ φόβου βασανιζόμενος περὶ τῆς προώρου τοῦ παιδὸς εὐφυίας, σιωπηλῶς παρετήρει τὸ ἔργον διαλογιζόμενος νὰ ἀποσβέσῃ διὰ ψυχρᾶς περιφρονήσεως τὴν ἀναφουμένην ἐκείνην δόξαν ἐπαπειλοῦσαν νὰ ἀμαυρώσῃ τὴν ἑαυτοῦ καὶ τὴν τῶν ἄλλων· ἀλλὰ τέλος ὁ θαυμασμὸς ὑπερίσχυσε τοῦ φόβου. Ἀνέκραξεν ὅτι οὐδέποτε εἶδεν ἔργον ὠραιότερον, καὶ νεύων πρὸς τὸν παῖδα προσμειδιῶν εἶπεν· Ἄστὴρ ἐστὶ ἀνατέλλων δυνάμενος νὰ ἐπισκοτήσῃ πολλὰ ἄστρα τὸ νῦν φωτοβόλα ἐν τῷ οὐρανῷ καὶ ὑπὸ δορυφόρων ἐστεμμένα.

Τῇ ὑστεραίᾳ ὁ Δομίνικος Γκιρλανδάϊος ἐκρούσε τὴν θύραν τοῦ Βωναρόττη. Ἐκ τῆς φιλόφρονος ὑποδοχῆς πεποισθὼς τῷ εἶπε

— Κύριε Βωναρόττη, ἔρχομαι ἵνα σᾶς αἰτήσω χάριν ἣν ἐλπίζω δὲν θὰ μοὶ ἀποποιηθῆτε.

— Ομιλήσατε, κύριε Γκιρλανδάϊε, ἀπεκρίθη ὁ γέρον συνάγων τὰς ὀφρῦς, ὥσπερ

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΜΟΥΣΕΙΟ ΜΕΤΟΥΡΙΟΥ

ΣΥΛΛΟΓΗ Π. ΠΑΤΡΙΚΙΟΥ

ΑΛ. Σ. 3. 41. 46. 0036

σύνηθές ἐστί παρὰ τοῖς ἐπαγγελιομένοις δημόσια ὑπουργήματα καίτοι φύσει εὐπροσηγόροις. «Χρήζετε συμβουλῆς; διαθέσατε τὴν κείραν μου. Δεῖσθε χρημάτων; τὸ βαλάντιόν μου σὰς ἀνήκει.

— Σὰς εὐχαριστῶ, μοι εἶναι γνωστὴ ἡ φιλοφροσύνη σας, οὐδὲ ἐν περιπτώσει ἤθελον διστάσει νὰ ὠφεληθῶ τῆς ἀγαθότητός σας· πλὴν δὲν ἐξαιτούμαι οὐδὲ χρήματα οὐδὲ συμβουλήν.

— Καὶ τί ἐπιθυμεῖτε λοιπόν, κύριε Γκιρλανδάιε;

Ἐπιθυμῶ εὐχαριστῶ, μοι εἶναι γνωστὴ ἡ φιλοφροσύνη σας, οὐδὲ ἐν περιπτώσει ἤθελον διστάσει νὰ ὠφεληθῶ τῆς ἀγαθότητός σας· πλὴν δὲν ἐξαιτούμαι οὐδὲ χρήματα οὐδὲ συμβουλήν.

Ἐπιθυμῶ εὐχαριστῶ, μοι εἶναι γνωστὴ ἡ φιλοφροσύνη σας, οὐδὲ ἐν περιπτώσει ἤθελον διστάσει νὰ ὠφεληθῶ τῆς ἀγαθότητός σας· πλὴν δὲν ἐξαιτούμαι οὐδὲ χρήματα οὐδὲ συμβουλήν.

— Ἐν ἔτει 1482 τῇ πρώτῃ Ἀπριλίου. Ἐγὼ ὑποφαινόμενος τίθημι τὸν υἱόν μου Μιχαὴλ Ἀγγελοῦ παρὰ Δομηνίκῳ καὶ Δαυὶδ Ghirlandaiο ἐπὶ τρία ἔτη ὑπὸ τοὺς ἐξῆς ὅρους· ὁ Μιχαὴλ Ἀγγελος ὑποχρεοῦται νὰ διαμεῖνῃ ἐπὶ τρία ἔτη παρὰ τοῖς διδασκάλοις αὐτοῦ πρὸς ἐκμάθησιν τῆς ζωγραφικῆς καὶ νὰ πράξῃ πᾶν ὅ,τι διατάξωσιν αὐτῶ· καὶ εἰς ἀμοιβὴν τῆς ὑπηρεσίας του ὁ Δομηνίκος καὶ Δαυὶδ Ghirlandaiο θέλουσι τῶ μετρήσει εἴκοσι τέσσαρα φλωρίνια, ἐξ τῶ πρῶτον ἔτος, ὀκτώ τὸ δεῦτερον καὶ δέκα τὸ τελευταῖον.

— Ἐπιθυμῶ εὐχαριστῶ, μοι εἶναι γνωστὴ ἡ φιλοφροσύνη σας, οὐδὲ ἐν περιπτώσει ἤθελον διστάσει νὰ ὠφεληθῶ τῆς ἀγαθότητός σας· πλὴν δὲν ἐξαιτούμαι οὐδὲ χρήματα οὐδὲ συμβουλήν.

Ite, o littori; e avointi
Sieno i rei tutti alle collone; e cada
La mannaia sour'essi.

(Alfieri, Bruto I Atto V)

Ἐπιθυμῶ εὐχαριστῶ, μοι εἶναι γνωστὴ ἡ φιλοφροσύνη σας, οὐδὲ ἐν περιπτώσει ἤθελον διστάσει νὰ ὠφεληθῶ τῆς ἀγαθότητός σας· πλὴν δὲν ἐξαιτούμαι οὐδὲ χρήματα οὐδὲ συμβουλήν.

(ἀκολουθεῖ)

Φ. ΔΙ ΜΕΝΤΟΣ.

ΗΘΠ, ΕΘΙΜΑ, ΚΑΙ ΔΟΣΕΑΣΙΕΣ ΤΩΝ ΗΜΕΡΩΝ ΜΑΣ

Φίλε Πνευματικέ,

Ἐπιθυμῶ εὐχαριστῶ, μοι εἶναι γνωστὴ ἡ φιλοφροσύνη σας, οὐδὲ ἐν περιπτώσει ἤθελον διστάσει νὰ ὠφεληθῶ τῆς ἀγαθότητός σας· πλὴν δὲν ἐξαιτούμαι οὐδὲ χρήματα οὐδὲ συμβουλήν.

Ἐπιθυμῶ εὐχαριστῶ, μοι εἶναι γνωστὴ ἡ φιλοφροσύνη σας, οὐδὲ ἐν περιπτώσει ἤθελον διστάσει νὰ ὠφεληθῶ τῆς ἀγαθότητός σας· πλὴν δὲν ἐξαιτούμαι οὐδὲ χρήματα οὐδὲ συμβουλήν.

Ἐπιθυμῶ εὐχαριστῶ, μοι εἶναι γνωστὴ ἡ φιλοφροσύνη σας, οὐδὲ ἐν περιπτώσει ἤθελον διστάσει νὰ ὠφεληθῶ τῆς ἀγαθότητός σας· πλὴν δὲν ἐξαιτούμαι οὐδὲ χρήματα οὐδὲ συμβουλήν.

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΣΟΥΡΙΟΥ

βάλλουσιν τὸ Μὴ κλέψης. Ὡς ἀκόμη καὶ τὴν ἄλλην, ὅπου φαίνεται νὰ ἦναι ἐπανάληψη τῆς πρώτης, τοῦ, Μὴ ἐπιθυμήσης κανὲν πρᾶγμα, τὸ ὁποῖον εἶναι τοῦ πλησίονσου.

Σὲ παρακαλῶ, Αἰδουσιμώτατε, νὰν τὴν κάμης νὰ ἐννοήσῃ καὶ νὰ πιστέψῃ ὅτι, ὡς καὶ τὸ Μὴ κλέψης, (ἔπειτ' ἀπὸ τὴν τήρησιν τοῦ τετραδοπαράσκευου), ἔχει κ' ἐκεῖνο τὴν ἀξίαντου.

Πρέπει, φίλε πνευματικέμου νὰ κάνωμε ὥστε ἡ θρησκεία νὰ ἐνεργῇ ἀπάνου σ' ἡθῆ ἄλλως, καταντᾷ ἄσκοπη.

Πεποιθῶς ὅτι θάχω τὴ συγκατάθεσίν σου, εἶμαι ὁ φίλος

ΑΝΔ. ΛΑΣΚΑΡΑΤΟΣ.

EMMELINA

(ἐκ τῶν τοῦ *Alfred de Musset*)

Μετάφρασις

ΓΕΩΡΓΙΟΥ Δ. ΜΑΝΕΣΗ,

I

ΕΝΘΥΜΕΙΣΘΕ ἀναμφιβόλως κυρία τοὺς γάμους τῆς δεσποινίδος Δουβάλ. Καίτοι δὲν ὠμίλησαν περὶ αὐτῶν ἢ μίαν ἡμέραν ἐν Παρισίοις, ὡς ὀμιλεῖ τις ἐκεῖ περὶ παντός, τοῦτο ἦτο μία σύμπτωση ἐν κύκλῳ τινὶ ἀνθρώπων. Ἐὰν δὲν μ' ἀπατᾷ ἡ μνήμη ἦσαν κατὰ τὸ ἔτος 1825. Ἡ δεσποινὶς Δουβάλ ἐξῆλθε τοῦ μοναστηρίου δεκακοκταέτις μὲ εἰσοδήμα ὀγδοήκοντα χιλιάδων λιτρῶν. Ὁ Δὲ Μαρσάν ὅστις τὴν ἐνυμφεύθη δὲν εἶχεν ἢ τὸ ἐπάγγελμά του, καὶ ἐλπίδας τινὰς νὰ φθάσῃ ποτὲ εἰς βαθμὸν πατρικίου, μετὰ τὸν θάνατον τοῦ θεοῦ του, ἐλπίδας ὅτι ἡ περίοδος τοῦ Ἰουλίου παρήλθε ἄλλως τε δὲν εἶχε περιουσίαν καὶ ἰκανῶς μεγάλην παραουσίαν νεανικὴν. Παρήτησε λέγουσι τὸ τρίτον πάτωμα ἐπιπλωμένης οἰκίας ὅπως ὀδηγήσῃ τὴν δεσποινίδα Δουβάλ εἰς *Saint Roch* καὶ εἰσελθῇ μετ' ἐκείνης εἰς ἐν τῶν ὠραιότερων ξενοδοχείων τοῦ *Saint Honoré*. Ἡ παράδοξος αὕτη συγγένεια γενομένη κατὰ τὸ φαινόμενον ἀπειρισκέπτως ἔδωκεν ἀφορμὴν εἰς πολλὰς ἐξηγήσεις, ὧν οὐδεμία ὑπῆρξεν ἀληθῆς, διότι πάση δυνάμει ἐζήτουν νὰ εὐρω-

σιν ἕκτακτον αἰτίαν εἰς ἄχρηστον γεγονός. Δεπτομέρειαί τινες ἀναγκαστικῶς ἐξηγήσωσι τὰ πράγματα ταῦτοχρόνως δὲ δώσωσιν ἰδέαν τινὰ περὶ τῆς ἡμετέρας ἡρώιδος.

Ὅτε ἡ Ἐμμελίνα ἦτο παιδίσκη, ἦτο ταραχώδης, ἐπιμελής, φιλάσθενος καὶ ἰσχυρογνώμων· ἐν διαστήματι δὲ δέκαπέντε ἐτῶν, κατέστη νεᾶνις ἐρυθρόλευκος, ὑψηλοῦ καὶ ἰσχυροῦ ἀναστήματος καὶ χαρακτῆρος ἀνεξαρτήτου. Εἶχεν κάλλος ὁμοιότητος ἀσυγκρίτου, καὶ μεγάλην ἀμεριμνίαν, μὴ δεικνύουσα δέλησιν ἢ εἰς ὑπερέκνεντα τὴν καρδίαν της. Δὲν ἐγνώριζε στενοχωρίας, ἀλλὰ πάντοτε μόνη ἐν τῷ δωματίῳ της, οὐδὲν ἄλλο εἰργάζετο ἢ ὑπερ τὴν ἡγάρει. Ἡ μήτηρ της ἦτις ἐγνώριζε τὸν χαρακτῆρα της καὶ τὴν ἡγάπα, ἀπῆτει δι' ἐκείνην τὴν ἐλευθερίαν ταύτην πρὸς ἣν ἐξίσσυστο, ἔχουσα ἐλλείψεις ἐν τῇ διευθύνσει, διότι φυσικὴ τις ὀρέξις σπουδῆς καὶ ζέσις ἀγχινοίας εἰσὶν οἱ μόνοι διδάσκαλοι διὰ τὰ καλογεννημένα πνεύματα. Τὸ πνεῦμα τῆς Ἐμμελίνας ἐνέκλειε τοσαύτην σοβαρότητα ὅσιν καὶ εὐθυμίαν, ἀλλ' ἡ ἡλικία της καθίσα τὴν τελευταίαν ταύτην ιδιότητα ἐξοχωτέραν. Πολὺ πρὸς τὴν σκέψιν κλίγουσα ἔσπευδεν εἰς τὰς σοβαρότερας μελέτας ἀσειζομένη, καὶ μὴ ἀτενίζουσα ἢ τὸ κωμικὸν μέρος τοῦ ἀντικειμένου. Τὴν ἤκουον θορυβωδῶς γελῶσαν καὶ συνέβαιεν ἐν τῷ μοναστηρίῳ ν' ἀφυπνίζῃ τὴν γείτονά της ἐν τῷ μέσῳ τῆς νυκτός διὰ τῆς θορυβώδους εὐθυμίας της.

Ἡ φαντασία της λίαν ἄσκατος ἐφαίνετο ἐπιδεικτικὴ ἐνθουσιασμοῦ. Διήρχετο τὴν ἡμέραν σχεδιάζουσα ἢ γράφουσα, καὶ ἐὰν ἦχος τις τῆς ὀρέξεώς της τῇ ἐπήρχετο κατὰ νοῦν παρήτει πάραυτα ὅλα καὶ τοποθετουμένη πρὸ τοῦ κλειδοκυμβάλου ἑκατοντάκις ἔπαιζε τὸν εὐνοούμενον ἦχον, καθ' ἅπαντας τοὺς τόμους. Ἦτο ἐχέμυθος, καὶ οὐδόλως εὐπιστος, δὲν ἦτο ποσῶς ἐκκεχυμένη εἰς φιλίας, καὶ εἶδος αἰδοῦς τῇ ἀνθίστατο, ὀμιλοῦσης περὶ τῶν αἰσθημάτων της. Ἠγάπα νὰ λύῃ τὰ μικρὰ προβλήματα ἅτινα καθ' ἕκαστον βῆμα παρουσιάζονται ἐν τούτῳ τῷ κόσμῳ ἀπέδιδεν ἑαυτῇ ἰκανῶς παραδόξους ἡδονὰς ἕως βεβαίως ἐκεῖνοι οἵτινες τὴν περιεσείχεν δὲν ὑποπτεύοντο· ἀλλ' ἡ περιέργειά της εἶχε πάντοτε ὄριον τὸν πρὸς ἑαυτὴν σεβασμὸν, καὶ ἰδοὺ ἐν μεταξὺ τῶν ἄλλων παράδειγμα.

Ἐσπούδαζε καθ' ἑκάστην εἰς αἶθουσαν ἐνθα εὐρισκετο μεγάλη βιβλιοθήκη περιέχουσα περὶ τὰς τρεῖς χιλιάδας τόμους· ἡ κλεῖς ἦτο εἰς τὴν κλειδίαν, ἀλλ' ἡ Ἐμμελίνα ὑπεσχέθη νὰ μὴ ἐγγίσῃ ποσῶς ἐκεῖ· αὕτη ἐφύλαττε πάντοτε εὐσυνειδήτως τὴν ὑπόσχεσίν της, ἀλλ' εἶχε τὴν μανίαν ἀπάντα νὰ μανθάνῃ· ἐκεῖνο ὅπερ δὲν ἦτο ἀπηγορευμένον εἰς

αὐτὴν ἦτο νὰ θεωρῆ τὰ βιβλία διὰ τῶν ὀφθαλμῶν· τοιοῦτοτρόπως ἐγνώριζε ὅλας τὰς ἐπιγραφὰς ἐκ στήθους, διέτρεχεν ἀλληλοδιχόχως ὅλας τὰς σειράς καὶ ὅπως φθάνη τὰς ὑψηλοτέρας ἐνέπηγε κάθισμα ἐπὶ τοῦ ἐδάφους. Διὰ κεκλεισμένων ὀφθαλμῶν ἔθετε τὴν χεῖρα ἐπὶ τοῦ τόμου ὃν τῆ ἐζήτουν, καὶ ἠγάπα τοὺς συγγραφεῖς ἐκ τῶν ἐπιγραφῶν τῶν συγγραμμάτων τῶν.

Ἐν ταύτῃ τῇ αἰθούσῃ ἦτο μικρὰ τράπεζα πλησίον μεγάλου παραθύρου ὅπερ ὑπερέκειτο αὐλῆς ἀρκούντως σκιερᾶς. Φίλος τις τῆς μητρὸς τῆς παθετήρησεν εἰς τὴν Ἑμμελίαν τὴν μελαγχολίαν τοῦ δωματίου τῆς, ἀλλ' οὐδέποτε ἠσθάνθη τὴν ἐπιρροὴν τῶν ἐξωτερικῶν ἀντικειμένων ἐπὶ τῆς διαθέσεώς τῆς. Οἱ νέοι οἵτινες κεντῶσι τὸ ἐνδιαφέρον διὰ τοῦ ὕλικου εἰς εἶναι κατετάσσοντο ὑπ' ἐκείνης εἰς τὴν κατηγορίαν τῶν μηχανικῶν. Πάντοτε ἀσκεπῆς, τὴν κόμην ἀτακτον, περιφρανοῦσα τὸν ἄνεμον, τὸν ἥλιον, πύχαστείτο νὰ βρέχηται, παρεδίδατο εἰς τὴν ἐξοχὴν, εἰς ὅλας τὰς ἐπιπόρους ἐξασκήσεις ὡς ἐκεῖ νὰ εἶχε διέλθει ὄλον τῆς τὸν βίον· ἐπτά ἢ ὀκτῶ λεῦγα ἱππασίας δι' ἐκείνην ἦσαν παιδιὰ· πεζῶς πορευομένη περιεφρόνει ὄλον τὸν κόσμον, ἔτρεχε, ἀνεριχᾶτο εἰς τὰ δένδρα καὶ ἐὰν δὲν ἐδάδιζε τις ἐπὶ τοῦ ἀμαξοδρομίου μᾶλλον ἢ ἐπὶ τοῦ κρηπιδώματος, ἐὰν δὲν κατέβαινε τὰς κλίμακας ἔρπων, ἐνόμιζεν ὅτι τοῦτο ἔπραττε διὰ σοβαρότητα. Παρ' ὅλα ταῦτα ἠγάπα νὰ δραπετεύῃ μόνη ὅπως παρατηρῆ ἐν τῇ ἐξοχῇ καὶ μὴ θιπέη οὐδένα. Ἡ ἐπιθυμία τῆς αὐτῆ διὰ τὴν μόνωσιν καὶ ἡ εὐχαρίστησις ἣν εἶχε ἐξερχομένη ὅτε ἦτο κακὸς καιρὸς συνέτειναν ἔλεγεν εἰς τὴν βεβαιότητα ὅτι δηλαδὴ τότε δὲν θὰ ἤρχοντο νὰ τὴν ζητήσωσι περιφερομένην. Πάντοτε ὠδηγεῖτο ὑπὸ τῆς ἀλλοκότου ταύτης ιδέας εἰς κινδύνους καὶ φόβους· ἐτίθετο ἐν καιρῷ βροχῆς ἐν πλοιαρίῳ καὶ ἐξήρχετο τοιοῦτοτρόπως ἐκ τοῦ δάσους ἐνθα ὁ ρύαξ διήρχετο χωρὶς νὰ ἐρωτήσῃ ἑαυτὴν ποῦ θ' ἀποβιβάσθῃ. Δὲν θὰ ἐξηγήσω πῶς τὴν κατέλιπον εἰς τοσοῦτους κινδύνους. Πλὴν τούτων τῶν μηχανῶν ἡ Ἑμμελίνα ἦτο σκόπτῃς· εἶχε θεῖον τινὰ ὀλοστρογγύλον, γελῶντα θλακωδῶς, ἄνδρα ἐξοχον. Τὸν κατέπεισεν ὅτι τῷ ὁμοιάζει κατὰ τὴν μορφήν, καὶ τὸ πνεῦμα, καὶ τοῦτο μετ' ἀποδείξεων γέλωτα προξενουσῶν καὶ νεκρῶ· ἐκ τούτου ὁ χρυστὸς θεὸς ἐξέφρασε διὰ τὴν ἀνεψιάν του φίλτρον ἀπεριόριστον· ἔπαιξε μετ' ἐκείνου ὡς μετὰ παιδος, καὶ ἐπῆδα ὅταν ἐφθανε εἰς τὸν λαμῶν, καὶ ἀνεριχᾶτο ἐπὶ τῶν ὤμων. Ἡ μεγαλειτέρα τέρψις τῆς διαβολεμμένης ἦτο ν' ἀναγκάσῃ τὸ πρόσωπον τοῦτο, ἄλλως τε λίαν σοβαρὸν, ν' ἀναγνώσκῃ μεγαλοφῶνως, ἀλλὰ τοῦτο ἦτο, δύσκολον, ἐπεὶ δὲ δι-

σχυρίζετο ὅτι τὰ βιβλία δὲν παρεῖχον οὐδεμίαν ἐννοιαν, καὶ τοῦτο ἀπεδεικνύετο ἐκ τῆς ἐπιθυμίας νὰ στίζῃ· ἀνέπνεε ἐν μέσῳ τῶν φράσεων, μὴ ἔχων δι' ὀδηγὸν ἢ τὸ μέτρον τῆς πλοῆς τοῦ ὁποῖα ἐννοεῖται σχολαστικότης! καὶ τὸ παιδίον ἐξεκαρδίζετο γελῶν, προσθετόν ὅτι ἐν τῷ θεάτρῳ ἐγέλα ὅτε ἐδιδάσκοντο τραγωδίαί, ἀλλὰ εὗρισκε ἐνίοτε μέσον νὰ συγκινήται εἰς τὰς εὐθύμους κωμωδίας. Συγχωρήσατε κυρία τὰς παιδαριώδεις ταύτας λεπτομερείας αἰτίνας ζωγραφίζουσι κακομαθημένο παιδί· πρέπει νὰ νοήσητε ὅτι ὅμοιος χαρακτῆρ ἔμελλε βραδύτερον νὰ ἐνεργήσῃ κατὰ τὴν θέλησίν του, καὶ οὐχὲ κατ' ἐκείνην τῆς κοινῆς. Ἐν ἡλικίᾳ δέκα καὶ ἕξ ἐτῶν ὁ περὶ οὗ ὁ λόγος θεὸς πορευθεὶς εἰς Σουηδίαν συνεπεριέλαβε μετ' ἑαυτοῦ τὴν Ἑμμελίαν· εἰς τὴν θεῶν τῶν ὁρέων ἐνόμισέ τις ὅτι ἔχασε τὸν νοῦν τῆς, τοσοῦτον αἰ παραφορᾶ τῆς ἐκ χαρᾶς ἐφαίνοντο ζωηραί. Ἐφώναζεν, ἐπέτα ἐκ τῆς ἀμάξης· ἔτρεχε νὰ βυθίζῃ τὸ μικρὸν αὐτῆς πρόσωπον ἐν τῇ πηγῇ ἣτις ἀνέβλυζεν ἐκ τοῦ βράχου. Ἀνεριχᾶτο ἐπὶ τῶν ὁρέων ἢ κατέβαινε μέχρι τῶν χειμάρρων ἐντὸς τῶν βράθρων· συνῆγε λίθους καὶ ἰσοδομεῖ τὰ ἀπημβλυμένα. Εἰσῆλθεν ἡμέραν τινα εἰς τινα καλύβην καὶ δὲν ἤθελε πλέον νὰ ἐξέλθῃ ἐκεῖθεν· ἔπρεπε σχεδὸν νὰ τὴν ἀρπάσωσι, καὶ ὅταν ἀνήρχετο ἐπὶ τοῦ ὀχήματος προσεφώνει τοῖς χωρικοῖς κλαίουσα «Ἄχ! φλιμουμ' ἀφήνετε καὶ φεύγω.»

Οὐδὲν ἔχνος φιλαρεσκείας δὲν ἐφάνη εἰσέτι ἐν ἐκείνῃ ἔως ὅτου εἰσῆλθεν εἰς τὸν κόσμον. Εἶνε ἄρα γε κακὸν τὸ νὰ εὐρίσκηται τις ριπτόμενος ἐν τῇ ζωῇ ἀνεῦ μεγάλων ἀποφθεγμάτων ἐν τῷ χαρτοφυλακείῳ; Ἄγνοᾷ. Ἐξ ἄλλου δὲν συμβαίνει συχνάκις νὰ περιπίπτωμεν εἰς κίνδυνον θέλοντες νὰ τὸν ἀποφύγωμεν; Μάρτυρες τὰ δυστυχῆ ἐκεῖνα πλάσματα εἰς ἃ ἐζωγράφησαν φοβεράς περὶ ἐρωτος περιγραφὰς, ἅτινα εἰσέρχονται εἰς αἴθουσαν ἔχοντα τὰς χορδὰς τῆς καρδίας τετανυμένας ὑπὸ τοῦ φόβου, καὶ ἅτινα εἰς τὸν ἀσθενέστερον στεναγμὸν ἀντηχοῦσιν ὡς αἱ χορδαὶ τῆς ἄρπης. Περὶ ἐρώτων ἡ Ἑμμελίνα ἦτο ἀμαθὴς, ἀνέγνωσε μυθιστορήματά τινα ὁπόθεν εἶχεν ἐκλέξει συλλογὴν ἐξ ἐκείνων ἃς ὠνόμαζε αἰσθηματικὰς, κεφάλαιον ὅπερ διηγείτο διὰ τρόπον διασκεδαστικοῦ. Ὑπεσχέθη νὰ ζῇ μοναδικῶς μόνον θεωμένη. Ἀμέριμος περὶ τῆς φιλαρεσκείας, περὶ τῆς μορφῆς τῆς, περὶ τῆς ζωηρότητός τῆς, πορευομένη εἰς χορὸν ἔθετεν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τῆς ἄνθος μὴ παρασσομένη περὶ τοῦ ἀποτελέσματος τῆς κομῆς τῆς, ἐνεδύετο ἐσθῆτα ἐκ λεπτῶν ἀριστῶν υφάσματος, καὶ ἠγάπα νὰ κατοπτρίζεται τὰ τρία τέταρτα τοῦ χρόνου ἀνεχώρει φριδρά.

Ἐννοεῖτε ὅτι διὰ τὴν περιουσίαν τῆς (διότι ζώσης τῆς μητρὸς τῆς ἢ προῆς τῆς ἦτο σημαντικὴ) τῇ ἐγένοντο καθ' ἑκάστην προτάσεις· οὐδεμίαν ἀνευ ἐξετάσεως ἀπεποιεῖτο· ἀλλ' αἱ διαδοχικαὶ αὐταὶ ἐξετάσεις δὲν ἦσαν δι' ἐκείνην ἢ εὐκαιρία πρὸς γέλωτα· ἐμέτρα τοὺς νέους ἐκ τῆς κεφαλῆς μέχρι τῶν ποδῶν, μετὰ σταθερότητος ἦν δὲν εἶχον συνήθως εἰς τὴν ἡλικίαν τῆς· ἀκολούθως τὴν ἐσπέραν περιεκλεισμένη μετὰ τῶν καλῶν φίλων τῆς, παρίστανεν αὐταῖς τὴν πρῶτὴν συνέντευξιν· ἡ φυσικὴ ικανότης πρὸς τὴν μίμησιν ἀπέδιδεν εἰς τὴν σκηνὴν ταύτην τέλειον κωμικὸν τρόπον· ἐκεῖνος εἶχε τὸ ἦθος ὀληρόν, οὗτος ἦτο προπετής, ὁ εἰς ὠμίλει διὰ τῆς ρινός, ὁ ἕτερος ἐχαιρέτα ἀνάποδα. Κρατοῦσα εἰς τὴν χεῖρα τὸν πῖλον τοῦ θεοῦ τῆς εἰσήρχετο, ἐκάθητο, ἐπολυλόγει, περὶ θροχῆς, περὶ καλοκαιρίας, ὡς εἰς πρῶτῃν ἐπίσκεψιν, καὶ ὀλίγον κατ' ὀλίγον ἔψαυεν ἀκροθιγῶς τὸ ζήτημα τοῦ γάμου καὶ ἐγκαταλείπουσα ἀποτόμως τὸ μέρος τῆς ἀνεκἀγχάζεν. Ἀποφασιστικὴ ἀπάντησις ἦν δύναται νὰ φέρωσιν εἰς τοὺς μνηστῆρας τῶν.

Ἐν τούτοις ἡμέραν τινὰ εὐρίσκετο πρὸ τοῦ κατόπτρου τῆς διευθετοῦσα τὰ ἄνθη τῆς, μετ' ὀλίγον περισσοτέρας τέχνης τῆς συνήθους· ἦτο ἡ ἰδία ἡμέρα μεγάλου γεύματος, καὶ ἡ θαλαμηπόλος τῆς τῇ ἐπέθετε νέον τινὰ ἐπενδύτην, ὅστις δὲν ἦτο τῆς ὀρέξεώς τῆς. Παλαιὸν ἄσμα μελοδράματος δι' οὗ τὴν ἐθαυκάλιζον τῇ ἤρχετο κατὰ νοῦν· «Ὅταν ζητῆ τις ν' ἀρέσκη εἰς τοὺς ἐραστὰς πλησιάζει νὰ φλογισθῇ.»

Ἡ προσοχὴ ἦν διήγειραν αἱ λέξεις αὐταὶ ἀφῆνης τὴν ἐβύθισαν εἰς μοναδικὴν ἀνησυχίαν. Διέμεινε ρεμβώδης ὄλην τὴν ἐσπέραν, καὶ πρῶτῃν φορὰν τὴν εἶδον κατηφῆ.

Ὁ κ. Δὲ Μαρσάν ἐφθασε τότε ἐκ Στρασβούργου ἔνθα ἦτο τὸ σύνταγμα· ἦτο εἰς τῶν ὠραιότερων ἀνδρῶν, ἐξ ὧν ἠδύνατό τις νὰ ἴδῃ, ἀγέρωχος καὶ ὀλίγον τὸ ὕψος βίαιον ὡς περ γνωρίζετε. Δὲν γνωρίζω καὶ ἂν ἐκεῖνος προσεκλήθη εἰς τὸ γεῦμα ἔνθα ἐνεφανίσθη ὁ νέος ἐπενδύτης, ἀλλὰ παρεκλήθη ὑπὸ τῆς κ. Δουβάλ εἰς κυνήγιον, ἧτις εἶχε ἐξοχὴν παρὰ τὸ Fontaine bleu. Ἡ Ἐμμελίνα ἦτο μία ἐκ τῆς συνείας· ἐν τῇ στιγμῇ τῆς εἰσόδου ἐν τῷ δάσει, ὁ ἦχος τοῦ βουκίνου ἀφηνίασε τὸν ἵππον οὗ ἐπέβαινε· εἰθισμένη εἰς τὴν ιδιοτροπίαν τοῦ ζώου, ἠθέλησε νὰ τὸ τιμωρήσῃ ἀφοῦ κατεπραῦνθη· κτύπημα διὰ τῆς μαστίγος δίδουσα ζωηρότατον, ὀλίγον ἔλειψε νὰ τῆς κοστίσῃ ἀκριβὰ ἡ ζωὴ· ὁ πτυρτικός ἵππος ἐλόξευσεν εἰς τὴν πεδιάδα καὶ παρέσυρεν εἰς βαθεῖαν χαράδραν τὴν ἄφρονα ἵππεα, ὅτε ὁ κ. Δε-Μαρσάν ἀφιπτεύσας ἔσπευσε νὰ τὸν στα-

ματήσῃ, ἀλλ' ἡ σύγκρουσις τὸν ἀνέτρεψε, καὶ τῷ συνέτριψε τὸν θραχίονα· Ὁ χαρακτήρ τῆς Ἐμμελίνας ἀπ' ἐκείνης τῆς ἡμέρας ἐφάνη ἐξ ὀλοκλήρου μεταβληθεῖς. Τὴν εὐθυμίαν τῆς διεδέξατο φυσιογνωμία ξένου ρεμβασμοῦ. Μετὰ τὸν θάνατον τῆς κ. Δουβάλ ἐπωλήθη ἡ γῆ, καὶ διίσχυρίζοντο ὅτι εἰς τὸν οἶκον τοῦ προαστείου τοῦ Saint-Honore, ἡ μικρὰ Δουβάλ ἀνύψου ταυτικῶς τὴν κιγκλῖδα τοῦ παραθύρου τῆς καθ' ἣν ὤραν ὠραῖος νέος διήρχετο ἐφιππος πορευόμενος εἰς τὰ Ἠλύσια πεδία. Ὅπως καὶ ἂν ἔχη μετὰ ἓν ἔτος ἡ Ἐμμελίνα διεκονοῦν εἰς τὴν οἰκογένειάν τῆς τοὺς σκοπούς τῆς, ὅτι οὐδὲν δύναται νὰ τὴν κλονίσῃ· δὲν εἶνε ἀνάγκη νὰ ὀμιλήσῃ τις περὶ τοῦ θορύβου ὅστις ἐγένετο ὅπως τὴν καταπέισωσι. Μετὰ ἐξ μηνῶν πεισματώδη ἀντίστασιν παρὰ πᾶν ὅτι δύναται νὰ λεχθῇ καὶ πραχθῇ, ἔπρεπε νὰ ἐνδώσῃ εἰς τὴν δεσποινίδα καὶ νὰ τὴν καταστήσῃ κόμησσαν Δὲ Μαρσάν.

(ἔπεται συνέχεια).

ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΩΡΑΙΟΤΗΤΑ

Ποίημα Οὐγγου Φωσκόλου.

(ἐκ τοῦ ἰταλικοῦ)

*O tu, cui dolce imperio
Su i cor natura diede, etc....*

Ὦ ! Ὁραϊότη ἐσὺ ξανθὴ ὅπου γλυκεῖα ἐξουσία
Ἡ φύσις σοῦ ἐχάρισε γιὰ τὴν κάθε καρδιά.
Ποῦ ἔρωτας εὐγενικός, λαμπρὸς, χαριτωμένος
Πιστὰ ἔσένα ὑπηρετεῖ πάντα μ' ἐσὲ ἐνωμένος.
Τ' ἄδολο δέξου χάρισμα 'ποῦ σοῦ χαρίζουν φίλη
Καθὼς γεννιοῦνται οἱ στίχοι μου καὶ βγαίνουν ἀπ' τὰ χεῖλη
Καὶ ἂν αὐταῖς ἡ στρόφαίς μου σ' ἀρέσουνε κυρὰ μου
Θὰ 'πῶ πως εἶμαι ποιητὴς τῶρα μετὰ σωστά μου,
Μ' ἓνα σου θεῖο χαμόγελο τραντάφυλλόπλασμένο
Ποῦ εὐτυχίζει τοὺς Θεοὺς τ' Ὀλύμπου φωτισμένο
Φώτισε τὰ τραγούδια μου, ἐσὺ 'ποῦ λάμψι ἀπλώνεις
Στὰ γλυκὰ μμάτια ὠμορφονιάς, καὶ σφάζεις καὶ πληγώνεις.
Σὺ ὦ ! Θεά, ποῦ βρισκεσαι καὶ στέκεις χαραγμένη
Σὲ κάθε χεῖλο ἀρμονικὸ πάντα χαριτωμένη
Καὶ δένεις τὴν κάθε φωνὴ μετὰ μιά γλυκεῖα ἀρμονία
Γλυκοὺς κλιθῶνας στενάγμους εἰς τὴν κάθε καρδιά,
Ἡ δούαις σου ἡ χάριτες ὀλόγαραις κρατοῦνε
Τὸ γαλατῆνο χεῖρ σου καθὼς σε προβοδῶνε.
Τὸ χεῖρ σου, ὅπου μ' αὐτὸ αὐτὸ πλέκεις προδοσία,
Καὶ 'στὴ ψυχὴ νέου ἐραστοῦ μετὰ ἀκαταστασία

Πλέον γλυκειά κι' ἀπλότερη τὴν ἡδονὴν χαρίζεις.
 Ἄχ! ὦ! θεὰ ξανθόμαλλη, ἀνίσως χρωματίζεις
 Τοὺς στίχους μου καὶ ἀντηχοῦν ἀπὸ τὰ χρώματά σου,
 Ἄν ὄλοι μου οἱ στοχασμοὶ γυρίζουνε κοντά σου.
 Κάμε ἐσπλαγγνία 'στὸ ποιητὴ 'ποῦ μὴ χρυσὴ παρθένα
 Τοῦ ἔχει μὲ τὸν ἔρωτα τὰ στήθη πληγωμένα
 Σὺ κάμε τὴν περσσότερη νὰ ἔχῃ σταθερότη
 Ἐμένα, ἢ λιγώτερη τῆς ἐρωτικῆς ἀπλότη.
 Εἰς ταῖς ἡμέραις ταῖς χρυσαῖς τῆς Φλώρας τὸ παιδάκι
 Πετᾶει, κ' ἐκείνη τοῦ λαλεῖ, ἔλα γλυκὴ ἀεράκι
 Εἰς τὴν ἀγκάλῃ τοῦ ἐραστοῦ 'ποῦ τόσο σ' ἀγαπάει
 Ἐλα... ἀλ' αὐτὸ φέυγει κρυφὸ κι' ἀλλοῦθενε πετᾶει,
 Γιατί ὅταν ἐλεύθερο νὰ ἦναι αὐτὸ θελήσῃ
 Τὴν ἄλυσσο 'ποῦ τὸ κρατεῖ αὐτὸς θεὸς νὰ τὴ λύσῃ.
 Ἄχ! ὅμως αὐτὴ ἐλύθηκε ἢ ἄσπλαγγχην θεά μου
 Ἄπ' τὰ δεσμά μου, καὶ ἔφυγε, ἔχῃ ἀπὸ κοντά μου,
 Αὐτὴ ἀγαπᾷ, ἀλλ' ἀδάμαστη πηγαίνει καὶ ζητάει
 Νὰ εὕρῃ ὅποιον ἔρωτα ἐκείνη ἀπεθυμάει.
 Ἄχ! δυστυχῆς, ἀπεθυμῶ νὰ φύγῃ ἀπ' τὰ δεσμά τῆς
 Μὰ δὲν μ' ἀκοῦς γλυκειά ὡμορφιά καὶ μὲ κρατεῖς σιμά τῆς

ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΣ ΚΑΨΟΚΕΦΑΛΟΣ.

ΑΝΑΣΤΑΣΙΑ

διήγημα

(συνέχ. ἴδε προηγούμεν. φυλλ.)

— Ὁ οὐρανὸς διαψεύδει τὸν ὄρκον σου εἶπε τε-
 παραγμένη ἢ Ἀναστασία. Ἄλλὰ δὲν ἐπρόφθασε νὰ
 τελειώσῃ τὴν φράσιν ταύτην ὅτε σταγόνας ὕδατος ἔ-
 πεσαν ἐπὶ τῆς καιούσης παρειᾶς τῆς καὶ μετ' ὀλίγον
 βράχδια βροχῆ ἐπῆλθεν ἵνα διακόψῃ τὴν γλυκεῖαν ἐ-
 κείνην συνέντευξιν,

— Ὁ οἰωνὸς εἶνε κακός. Μοῦ φαίνεται ὅτι ὁ ἔρωσ οὗτος
 θὰ μὲ καταστήσῃ δυστυχῆ, εἶπε σπεύδουσα νὰ εἰσέλ-
 θῃ εἰς τὸ οἶκον ἢ νεάνις.

— Καὶ ἐμὲ Ἀναστασία, μὲ ἐγκαταλείπεις ἄνευ
 ἐλπίδος; Πότε θὰ σὲ ἐπανίδω;

— Αὐριοῦν τὸ ἐσπέρας ἐνταῦθα εἶπεν αὐτὴ μετὰ
 πῖνα διαταγμὸν καὶ εἰσῆλθεν εἰς τὴν οἰκίαν ἀφ' ἧς
 λαθραίως εἶχεν ἐξέλθει.

Ἐσκέπτετο ἐξηπλωμένη ἐπὶ τῆς κλίνης τῆς ὁ ὕ-
 πνος δὲν ἔλλειε τοῦς ὤφθαλμούς τῆς, ἀλλ'
 ῥοῦδ' αὐτὴ τὸν ἐπεκαλεῖτο. Ὁλόκληρον τὸ σῶμα
 αὐτῆς ἀνετηνάσαστο ἐπὶ τῇ ἀναμνήσει τοῦ φιλήματος,

ὅπερ ἀντήλλαξε μετ' ἐκείνου. Μετὰ τίνος; Καὶ ἐ-
 φρικία ἐπὶ τῇ σκέψει ταύτῃ μεθ' ἐνὸς ἀγνωστοῦ ἀν-
 θρώπου ὃν χθὲς μόλις ἐγνώρισεν, οὐτινος δὲν ἐγίνω-
 σκεν οὔτε τὸ ὄνομα, οὔτε τὴν καταγωγὴν, οὔτε τὴν
 θέσιν, οὔτε τὸ παρελθόν. Ναι, τῇ εἶχεν εἶπει τὸ ὄνο-
 μά του· ἀλλ' ἦτο ἄρα τὸ ἀληθές; Πόσα ἀρπακτικὰ
 βλέμματα εἶχον ὑπ' ὄψιν των τὴν μεγάλην περιουσίαν
 τῆς, πόσοι ἐπεθύμουν ν' ἀπολαύσωσι τῶν θελημάτων
 τῆς. Καὶ ἐγνώριζεν ἢ Ἀναστασία ὅτι ἦτο ὠραία· τὴν
 κάτοπτρον αὐτῆς συχνάκις ἐλάμβανε τὴν εὐτυχίαν ν'
 ἀναπαριστᾷ τὰ κάλλη ἐκείνα τὰ ἐξαισία. Ἄν ὁ
 ἄνθρωπος οὗτος ἦτο ἀπατεῶν; ἂν ἦτο μόνον προ-
 μεμελετημένον σχέδιον τῆς ταπεινώσεως αὐτῆς ὑπὸ
 πολλῶν ἀπορριφθέντων ἐραστῶν; Καὶ τότε ὁ μονότο-
 νος τῆς βροχῆς κρότος ἐπὶ τῶν παραθύρων τοῦ κοι-
 τῶνός τῆς τῇ ἐφαίνετο ὅτι ἐπανελάμβανε τὴν φρά-
 σιν «Ἀναστασία καὶ ἡ καταγωγὴ σου;»

Ἀνήσυχος συνεταράσαστο ἐντὸς τῶν σινδόνων κατα-
 ρωμένη τὴν ἀκαταμάχητον ἰσχύν τοῦ πάθους ἐκεί-
 νου ὅπερ τὴν ἔκαμε νὰ λησμονήσῃ πᾶσαν ἄλλην σκέ-
 ψιν. Ἄλλ' ὅχι· ὁ ἐραστὴς αὐτῆς δὲν ἦτο τοιοῦτος· ἢ
 εὐγενῆς καὶ ἐπιβλητικῆ φυσιογνωμία του, ἢ τραχεῖα
 ἐκείνη, ἀλλὰ καὶ κατακτώσα τὰς καρδίας φωνὴ
 του τῷ ἐδείκνυον ἄνθρωπον οὐχὶ ταπεινοῦ χαρακτῆρος.
 Ταπεινοῦ χαρακτῆρος; Πλὴν τί πρὸς τοῦτο; Καὶ ἂν
 ἀκόμη ἦτο ὁ μεγαλοφρονέστατος ἄνθρωπος τοῦ κό-
 σμου τί τὸ ὄφελος; Αὐτὴ, αὐτὴ ἢ ἐξ ἡγεμονικοῦ οἴ-
 κου καταγομένη ν' ἀγαπήσῃ ἄνθρωπον ἄνευ ὀνόμα-
 τος, ἄνευ τίτλου; Καὶ ἡ βροχὴ ἐπανελάμβανε αἰ-
 ωνίως· «Ἀναστασία καὶ ἡ καταγωγὴ σου;» Ἐν τῇ
 πάλῃ ἐκείνη συνέκρινε τὸν ἀγνωστον τοῦτον πρὸς τὸν
 Ἀλέξανδρον τὸν τοσοῦτον ἀγαπῶντα αὐτὴν καὶ
 δὲν ἠδύνατο νὰ ἐννοήσῃ διατί νὰ μὴ προτιμήσῃ
 τὸν εὐγενῆ ἐκείνον νέον, τὸν πλήρη αἰσθήματος
 καὶ ἐκ τῶν πρώτων οἰκογενειῶν καταγομένον. Ἀνερεύ-
 να κατὰ βάθος τὰς σκέψεις τῆς καὶ δὲν ἀνεύρισκε
 τίς ὁ λόγος ὁ παρωθήσας αὐτὴν εἰς τὴν ἀπόρριψιν
 τῆς προτάσεως τοῦ Ἀλεξάνδρου. Τοσοῦτω δ' ἰσχυρὰ
 ἐπῆλθε τότε ἡ ἀνάμνησις τῆς προτέρως αὐτῆς ὑπερη-
 φανίας ὥστε ἀπεφάσισε νὰ μὴ ἐπανίδῃ εἰς τὸ ἐξῆς ἐ-
 κείνου τοῦ ὁποῖου ὁ ἔρωσ τοσοῦτον τὴν ἐξηπύτελλε
 ὥστε καὶ νυκτερινὴν συνέντευξιν νὰ παραδεχθῇ καὶ
 τὰ παρθενικά αὐτῆς χεῖλη νὰ ἐνώσῃ μὲ τὰ βέβηλα
 χεῖλη του.—Καὶ ἀπεκοιμήθη βαυκαλιζομένη ἀπὸ
 τὸν ψιθύρον τῆς βροχῆς καὶ ἀπὸ τὰς αἰωρήσεις
 τῶν αἰσθημάτων τῆς.

ΓΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ

«Τῆς νύχτας τὰ κερματικά βιάσει ἡ μέρα
 καὶ γελᾷ» λέγει εὐστόχως παροιμία τις τοῦ ἑλλη-

νικού λαοῦ. Καὶ εἶναι ἀληθές καὶ ὑπὸ πολλῶν εἰρη-
 μένων ὅτι ἀλλοίαις σκέψεις ἐμπνέει εἰς τὸν ἄνθρωπον ἡ
 λάμψις τοῦ ἡλίου καὶ ἀλλοίαις τὸ σκότος τῆς νυκτὸς
 ἢ τῆς σελήνης τὸ ἡμίφως. Κατὰ τὴν ἀνατολὴν τοῦ
 ἡλίου εἶναι τις πάντοτε εὐθυμὸς καὶ τὰ πάντα
 βλέπει ἀπὸ τὸ καλὸν αὐτῶν μέρος ἐνῶ κατὰ τὴν δύ-
 σιν ἀόριστόν τι αἰσθημα δυσθυμίας καταλαμβάνει τὸν
 ἄνθρωπον. Φαίνεται κατὰ τὴν ἐν κοινῇ χρήσει εἰκόνα
 ὅτι τὸ φῶς τῆς ἡμέρας μετὰ τῶν νυκτερινῶν ἀτμῶν δια-
 λύει καὶ τὰς ζοφεράς σκέψεις. Πολλάκις δὲ τὴν πρώταν
 αἰσχύνηται τις καὶ μέμφεται ἑαυτὸν δι' ὅσα ἐσκέ-
 φθη κατὰ τὸ δίσταγμα τῆς νυκτὸς.

Τοῦτ' αὐτὸ συνέβη καὶ εἰς τὴν Ἀναστασίαν· ἐ-
 ξύπνησε καὶ ὁ ἥλιος εἶχεν εἰσέλθει ἐντὸς τοῦ κοιτῶνός
 τῆς. Ἀνεμνήσθη τοῦ χθεσίου τῶν σκέψεων τῆς εἰρ-
 μου καὶ σχεδὸν περιεφρόνησεν ἑαυτὴν διότι εἰς τοιοῦτο
 συμπέρασμα κατέληξε τὸ πάθος αὐτῆς ἰσχυροποι-
 οῦτο. Οὐχί, εἶπε καθ' ἑαυτὴν, αὐτὸν καὶ μόνον θ' ἀ-
 γαπῶ καὶ ἂν ἀκόμη πέπρωται νὰ γείνω δυστυχής.

Καὶ ἐγεροθεῖσα τῆς κλίνης ἐνεδύετο. Ὁ Οὐγκὼ κα-
 τὰ τὴν στιγμὴν τῆς ἐξεγέρσεως τῆς Τιτίκας λαμβά-
 νει ἀφορμὴν νὰ ἐξυμνήσῃ τὰ κάλλη τῆς ἡρωίδος
 του καὶ τὰ μῦρα τοῦ παρθενικοῦ θαλάμου. Καὶ δὲν
 ἔχει ἄδικον ὦ! ἔπρεπε νὰ εἶναι τις ἐκεῖ ἵνα ἴδῃ
 καὶ θαυμάσῃ τὸ ἐντελές τῆς δημιουργίας εἶμαι βέ-
 θαιος ὅτι καὶ ἂν ἦτο ὁ *σερρωτῆρας πε-
 ποιθῆσεως ἄθεος*, ἤθελεν ἀναγνωρίσει ὅτι
 βεβαίως ἀνώτερόν τι ὄν ἔχον τὴν ὑψίστην τοῦ
 καλοῦ ιδέαν τὴν ψυχὴν τοῦ ποιητοῦ, τοῦ ζωγρά-
 φου, τοῦ γλύπτου, τοῦ μουσικοῦ, ἔπλασε τὸ ζῶν ἐ-
 κείνο καλλιτέχνημα. Δὲν εἶχον ἄδικον οἱ Κωσαντινου-
 πολῖται ἀποκαλοῦντες αὐτὴν τὴν ὠραιότεραν νέαν
 τῆς πόλεως τῶν.

Δὲν εἶχε ἔτι τελειώσει τὴν προσευχὴν τῆς ὅτε πα-
 ρουσιάσθη εἰς τὴν θύραν ἡ Κουζινη.

— Ἀναστασία, μήπως εἶσαι κακοδιάθετη; Πῶς ἄρ-
 γησες τόσον νὰ ἐξυπνήσης;

— Τί ὥρα εἶναι; Ζίτσα;

— Μὰ θὰ εἶναι τώρα ὀκτώμισι ὥρας.

— Δὲν ἤξεύρω πῶς συνέβη καὶ με ἐπῆρεν ὁ ὕπνος
 τώρα τὸ πρωί. . . .

— Λοιπὸν εἰπές μου, κόρη μου, ἀκόμη ἐπιμένεις;
 Τί ἀπάντησιν νὰ δώσωμεν εἰς τὴν Δόμναν;

— Σοῦ τὸ εἶπα μιὰ φορὰ θεία μου; ὅτι δὲν εἶ-
 ναι τῆς ὀρεξείας μου.

— Σήμερον θὰ ὑπάγω νὰ δώσω ἀπάντησιν.

— Πράξῃς ὅπως νομίσης καλόν.

Σκυθρωπὴ ἐξῆλθεν ἡ προσύστις καὶ κινῶσα τὴν
 κεφαλὴν διὰ τὴν μωρίαν τῆς ἀνεψιάς τῆς. Νὰ μὴ
 θέλῃ τὸν Ἀλέξανδρον; Ἀλλὰ τοῦτο ἦτο αὐτόχρη-

μα παραφροσύνη.

— Πόσον ἐλαφροὶ εἶναι αἱ νεκρικαὶ κεφαλαί! ἐ-
 σκέπτετο. Κύριος οἶδε ποία ἰδιοτροπία τὴν κίμνη νὰ
 ἔχῃ αὐτὰς τὰς ιδέας!

Ἐπορεύθη εἰς τὴν οἰκίαν τῆς Δόμνας ἐνθα προς-
 ἐπάλησε νὰ καταστήσῃ ὅσον τὸ δυνατόν γλυκυτέ-
 ραν τὴν ἄρνησιν τῆς αἰτήσεως. Ὁ Ἀλέξανδρος εἶχεν
 ἀκούσει τὰ πάντα. Εἰσῆλθε τεθλιμμένος ἐντὸς τῆς
 αἰθούσης καὶ ἀπευθυνόμενος πρὸς τὴν Κουζινην.

— Γνωρίζω, εἶπεν, ἐγὼ κυράτσα Κουζινη, διατὶ ἡ
 Ἀναστασία ἀπορρίπτει τὴν πρότασίν μου. Πολὺ ἄδι-
 κον ἔχει νὰ μὴ παραδέχεται τὸν ἔρωτά μου. Ἀλλὰ
 δὲν γνωρίζει πόσον τὴν ἀγαπῶ. Πιστεύω ὅτι θὰ
 ἔλθῃ ἡμέρα καθ' ἣν θὰ τῆς ἀποδείξω τοῦτο. Εἰπέ
 τῆς ὅμως ὅτι ἂν καὶ με ἀποσφραγῆται, ἐγὼ ποτὲ
 δὲν θὰ παύσω νὰ τὴν ἀγαπῶ, οὔτε θὰ νυμφευθῶ
 ἄλλην γυναῖκα.

— Καλὲ παιδί μου ἀνέκραξεν ἐκθαμβος ἡ Δό-
 μνα, τί λόγια εἶν' αὐτά;

— Αὐτὰ νὰ τῆς εἰπῆς ἐξηκολούθησεν ὁ Ἀλέξαν-
 δρος, ἐὰν ποτὲ τῆς ἐπέλθῃ καμμία δυστυχία ἄς ἐν-
 θυμηται ἐκεῖνον ὅστις πάντοτε μακρόθεν θὰ τὴν δια-
 φυλάττῃ καὶ ὅστις θὰ εἶναι ἔτοιμος νὰ πράξῃ τὰ
 πάντα ὑπὲρ αὐτῆς.

Τοὺς λόγους τούτους τοῦ Ἀλεξάνδρου αὐτολεξεῖ
 ἐπανέλαβε μετὰ καὶ πολλῶν προσθηκῶν πρὸς τὴν Ἀ-
 ναστασίαν ἡ Κουζινη ἐλπίζουσα ὅτι θέλει συγκινή-
 σει τὴν καρδίαν τῆς νεάνιδος.

— Πράγματι τὸν λυποῦμαι ἀπῆντησεν αὐτῇ. Μὲ
 ἀγαπᾷ παρὰ πολὺ καὶ ἂν με ἐνυμφεύετο θὰ ἔζων
 εὐτυχής ἀλλὰ δὲν δύναμαι.

— Μὰ διατὶ λοιπὸν;

Ἄλλ' ἡ Ἀναστασία δὲν ἀπῆντησε.

— Ἀλήθεια κόρη μου, εἶπε μετὰ τινὰς στιγμῶν ἡ
 Κουζινη, ἔρχεσαι νὰ ὑπάγωμεν τὸ ἀπόγευμα εἰς τοῦ
 Θείου σου τοῦ Δούκα;

— Ὅπως θέλεις.

— Ἐξέρεις, θὰ ἦναι ἐκεῖ καὶ ὁ Λιμπεράκης.

— Μπᾶ! Καὶ πῶς αὐτό.

— Μοῦ φαίνεται ὅτι ἔχουν κάτι νὰ συσχεθοῦν.
 Δὲν ἤξεύρω καλά. . . ἀλλὰ μοῦ φαίνεται πῶς ἔχει νὰ
 τοὺς ὑποσχεθῇ ὅτι θὰ εἶναι πιστὸς εἰς τὸν Σουλτᾶ-
 νον. Θὰ εἶναι ἐκεῖ ὁ Κοπάνης καὶ πολλοὶ ἄλλοι.
 Τί λέγεις πηγαίνομεν;

— Πηγαίνομεν ἀπάντησεν ἡ Ἀναστασία.

Ὁ Λιμπεράκης ἦτο κατ' ἐκείνην τὴν ἐποχὴν εἰς
 τὸ Φανάριον ἡ ομιλία τῆς ἡμέρας. Ἀρχαῖος πειρα-
 τῆς καὶ προδότης τῶν σε τούραν καὶ ἄλλων ἄλλων
 εἶχε ριφθῆ ὑπὲρ τοῦ Σουλτάνου εἰς τὰ κάτεργα ἐν
 οἷ; ἐσῆνᾶξεν ἐπὶ ἐννέα ὀλόκληρα ἔτη. Ἀλλὰ κατὰ

τὸν πόλεμον τοῦτον ἡ Πύλη βλέπουσα ὅτι μόνη δι-
έξιδος εἶναι ἡ προσοικειώσις καὶ φιλία τῶν Χριστιαν-
ῶν καὶ κολακεύουσα παντοιοτρόπως αὐτοὺς, ἀφ' ἑ-
τέρου δὲ συνειδυῖα τὴν τόλμην καὶ τὴν δραστηριό-
τητα τοῦ πρώην πειρατοῦ ἐξήγαγεν αὐτὸν τῶν κα-
τέρων καὶ ἀνηγόρευσε ἡγεμόνα τῆς πατρίδος του
Μάνης. Ἀπῆτει ὅμως ὅπως ἀποσείλῃ αὐτὸν μετὰ
στράτου κατὰ τῆς Πελοποννήσου καὶ ἐγγυηθῇ περὶ
τῆς πίσεως αὐτοῦ εἰς τῶν ἐκεῖ ὁμογενῶν. Τοῦτο δὲ
ἀνέλαβεν ὁ ἐπὶ πλούτῳ τότε διακρινόμενος Κοπάνης.

Ἐπομένως δεδικοιολογημένη ἦτο ἡ περιέργεια τῆς
Κουζηνῆς νὰ ἴδῃ τὸν ἄνθρωπον αὐτὸν τοῦ ὁποίου ἡ
ιστορία ἔγεμε τοσοῦτων παραδόξων συμβάντων.

Ὅταν εἰσῆλθον εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ Δούκα ἡ αἵθου-
σα ἦτο πεπληρωμένη ἐκ τῶν τὰ πρῶτα φερόντων
τότε ἐν Βυζαντίῳ κληρικῶν καὶ λαϊκῶν. Ἐκ τινος
παρακειμένου δωματίου εἰς ὃ εὕρισκοντο αἱ γυναῖκες
ᾠδήγησαν τὴν Ἀναστασίαν καὶ τὴν θείαν τῆς μία
ἐκ τῶν τῆς οἰκίας πρὸς τὴν θύραν ἣτις ἡμιανοικτὴ
οὔσα ἐπέτρεπε νὰ βλέπῃ τις ἐντὸς τῆς αἰθούσης.

— Ἰδοὺ ὁ Λυμπεράκης, εἶπεν εἰς αὐτάς· ἐκεῖνος ὁ-
ποῦ κάθηται εἰς τὸν σοφᾶ ἐκεῖ κάτω.

Αἱ δύο γυναῖκες ἔστρεψαν τὰ βλέμματά των πρὸς
τὸ ὑποδειχθὲν μέρος.

Περιβεβλημένος τὰ πολύτιμα αὐτοῦ ἐνδύματα ἐ-
κάθητο μαλθακῶς ἐξηπλωμένος ἐπὶ τοῦ σοφᾶ δια-
κρινόμενος μεταξὺ τῶν περιστοιχούντων αὐτὸν διὰ
τῆς ἄρρενωπῆς φυσιογνωμίας του ὁ βέης τῆς Μά-
νης. Ἄλλ' ὁποῖον ὑπῆρξε τὸ θάμβος καὶ ἡ ταραχὴ
τῆς Ἀναστασίας ὅταν ἐν τῷ προσώπῳ αὐτοῦ ἀνε-
γνώρισεν ἐκεῖνον πρὸς ὃν ἔρωσ ἀκαταλόγιστος ᾤθει αὐ-
τὴν καὶ ὅστις ὑπὸ ψευδὲς ὄνομα εἶχεν ἀποπλανήσει
τὴν καρδίαν τῆς. Ἄλλ' ὁποία μεταβολή! Ἄντι τῆς
καταλεύκου φουστανέλλας θαρύτιμος Ἀσιανὴ στολὴ
ἐκόσμηε τὸν βέην· ἀντι τοῦ ἀνδρωπρεποῦς βαδίσμα-
τος ναυελῆς κατάκλισις ἐπὶ τοῦ σοφᾶ ὑπεδείκνυεν
αὐτὸν· ἀντι τῆς ἡρωικῆς αἴγλης ἐγκλημάτων καὶ
προδοσιῶν στίγματα ἠκολούθουν τὸν βίον του. Δὲν
ἦτο πλέον ὁ Πέτρος Νικολάου, ὁ πολεμιστῆς, ὁ τρέ-
φων ἀδιάλλακτον κατὰ τῶν Ἐνετῶν μῖσος καὶ
πολεμῶν ὑπὲρ τῶν Τούρκων, ἀλλ' ὁ Λυμπεράκης ὁ
πειρατῆς, ὁ κατὰ τὰ συμφέροντά του αὐτομολῶν
πρὸς ἀμφοτέρους καὶ προδίδων τὴν πατρίδα του.—
Ἦταν ἡ ἀπογοήτευσίς σφοδρὰ, ἀλλ' ἐπέδρασεν ἔρα
ἐπὶ τῆς καρδίας τῆς Ἀναστασίας;

(ἔπεται συνέχεια)

Α. Σ. ΜΑΤΕΣΙΣ

Τὸ κατωτέρω δημοσιευόμενον ποίημα τοῦ
πολυτίμου ἡμῶν καὶ ἀγαπητοῦ συνεργάτου,
εἶνε ἀπήχησις ἑτέρου προδημοσιευθέντος τοῦ
κ. Μ. Μαρτζώκη, ὃν καὶ ἐννοεῖ διὰ τῆς
προσφωνήσεως, ὁ Vate, ὁ πειρητῆς.

Η ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ.

ITALIA E GRECIA

No, non temer ne' di nefasti, o Vate;
Colui che regge dell'Italia il fato
Ricorda quanto sangue ebbe versato
Grecia per Fede e patria Libertate.

Le regie bende ha in esso incorporate,
E l'alto suo destin non fia mutato
Se il mondo nel periglio ognora ingrato
All'avito eroismo oppone armate.

Dal Campidoglio partirà l'accento
Che rammenti all'Europa il sacro dritto,
Onde il crudel servaggio non sia inulto.

Già sull'Acropoli echeggiar io sento
L'Inno che infiamma Ellenia al gran con-
Di cui nuovotrofeo nel Ciel fu sculto [flitto*]

Corfù, 1 Aprile, 1886.

F. DI MENTO.

*. Alludesi alla fervida Poesia «L'Inno Nazio-
nale de' Greci» dell'illustre Comm. Pietro Bernabò
Silorata.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Μιχαὴλ Ἄγγελος (Φ. Δι' Μέντος). — Ἡθῆ, ἔθιμα,
καὶ δοξασιεῖς τῶν ἡμερῶν μας (Α. Λασκαράτος). — Ἐμ-
μελίνα, μετάρρασις (Γ. Μάνσης). — Ἐκ τῶν τοῦ Φωσκό-
λου (Α. Κυψοκέφαλος). — Ἀναστασία, διήγημα συνέχ.
(Α. Μάτσης). — Italia e Grecia [Φ. Δι' Μέντος.

ΤΥΠΟΙΣ Σ. ΚΑΨΟΚΕΦΑΛΟΥ